

อสุรหลังหน้าาก

บทที่ 10

เสียงหัวเราะคิกคักของหญิงสาวและเสียงลูกสุนัขครางหงิงๆ บ้างเห่าบ้าง หายใจถี่ๆ กระหืดกระหอบบ้าง กลายมาเป็นสิ่งที่ประจักษ์ธรรมดาของบ้านหลังใหญ่ไปแล้ว แม่แม่เนินแม่นา ที่ต่อต้านแต่แรกก็ยังอดเอ็นดูเจ้าหมาน้อยทั้งสองตัวไม่ได้ ปฏิเสธไม่ได้ว่า ลูกสุนัขและเสียงหัวเราะ ได้นำความสุขและความอบอุ่นมายังบ้านที่เคยเงียบเหงาหลังนี้

เมื่อวันที่ทางฟาร์มสุนัข นำเจ้าลูกสุนัขและกรงบุ่มงลวดขนาดใหญ่มาส่ง มุกกรองซึ้งดูวางกรงที่ใต้หน้าต่างห้องนอนของเธอ ทั้งนี้เพื่อที่จะไต่ยีนเสียงและมองเห็นพวกมันหากว่าจะมีปัญหาไต่ขึ้นมาในระยะแรกๆ ซึ่งเจ้าหมาน้อยยังแปลกที่ เธอแกล้งขู่แม่สองสาวไว้ว่า ทีนี้ถ้ามีขโมยมาก๊อกแก๊กที่หน้าต่างห้องเธออีก เธอจะสอนให้เจ้าหมาน้อยกัดให้มือขาดเลย

“หมาตัวนิตเดียวจะกัดขโมยมือขาดไต่ยังง” แม่เนินแย้ง

“ตอนนีตัวนิตเดียว แต่อีกไม่กี่เดือนก็จจะโต คอยดูซิจะดุหรือไม่ดู”

เจ้าลาบราดอร์และโกลเด้นรีทรีฟเวอร์อายุเพิ่งจะสามเดือน มันน่ารักซุกซน เล่นกันเองกลิ้งไปกลิ้งมา นึกไม่ออกว่าจะโตขึ้นมาดุร้ายไต่อย่างไร สองสาวใช้ช่วยเป็นธุระเลี้ยงดู ผูกมิตรกับเจ้าหมาน้อยตั้งแต่เล็ก มุกกรองจึงพลอยเบาใจ คิดว่าหากเธอต้องจากไปเจ้าหมาน้อยก็จะมีคนดูแล

เธอตื่นแต่เช้า สิ่งแรกที่ทำก็คือทักทายพวกมันทางหน้าต่าง ครั้นทำธุระส่วนตัวเสร็จก็ตรงมาเปิดกรงพาพวกมันวิ่งเล่นที่สนาม เสียงหัวเราะคิกคักเรียกให้หนุ่มใหญ่เจ้าของบ้านลุกจากที่นอนเร็วกว่าเดิม ยืนหลังมานหน้าต่างเฝ้ามองคนและเจ้าลูกสุนัขวิ่งไล่กันด้วยความรู้สึกแปลกใหม่

ในท่ามกลางแสงสลับของท้องฟ้ายามใกล้รุ่ง ชั่วบหนึ่งที่เขาเห็นภาพของหญิงสาวที่เคยคุ้นในอดีตปรากฏแทนที่ แม้เสียงหัวเราะในบางขณะก็แทบจะเทียบแทนกันได้ ความคิดคำนึงถึงบุคคลในอดีต ปลุกความรู้สึกเศร้าเสียใจที่นอนเนื่องอยู่ในซอกมุมของจิตใจให้รุนแรงขึ้น ใบหน้าเข้มที่หลังจากเกิดอุบัติเหตุก็เพิ่มริ้วรอยแผลเป็นขึ้นมาซ้ำเติมจึงไม่เคยจะแจ่มใส กลับขริมเศร้าอยู่เป็นนิจ

แต่มุกกรอง จะลวงรู้ก็หาไม่ ว่าเธอได้สะกิดเตือนอดีตของใคร หญิงสาวผู้มีความสุขกว่าก่อน มีจิตใจให้แก่เจ้านายมากขึ้น เมื่อจาริตแต่งตัวเดินลงบันไดถึงห้องอาหารก็จะพบใบหน้าสดใสรอรับใช้ บางวันเธอจัดอาหารเข้าหน้าตาแปลก ไข่กวนที่ตกแต่งด้วยซอสและผักประดับเลียนแบบเหมือนหน้าการ์ตูนยิ้ม แม่เนินแม่นาแอบมองอยู่ที่ประตูห้องครัว หวั่นเกรงครามครันว่าจะไต่ยีนเสียงเอ็ดตะโรตามมา เจ้านายกลับนั่งมองงงๆ แล้วตักกินหน้าตาเฉย

“อร่อยดี” เขาว่าอย่างนั้น

เช้าวันนีจาริตบอกมุกกรองว่า

“พรุ่งนีเพื่อนๆ สีห้าคนจะมาทานมื่อเย็น จะปรีกษางานกันด้วย”

เรื่องนี้แม่เนินแม่นาคงเคยทำจนชินแล้ว มุกกรองนึกอย่างนั้นก็ไม่ได้หนักใจแต่อย่างไร

เจ้านายถามว่า “จัดเลี้ยงครั้งแรก เราจะรับไหวไหม”

“ไหวซิคะ แหม อยู่วัดช่วยพี่แม่ครัวจัดเลี้ยงเป็นร้อยเป็นพันคนยังไหวเลย แคสีห้าคนไม่มากเกินมือหрокคะ เจ้านายอยากให้ทำอะไรบ้างคะ”

“อาหารทั้งหมด สั่งเอาดีกว่า มีร้านที่มาจัดอาหารคาวหวานรวมทั้งเครื่องดื่มให้ถึงที่ เขามีมาทุกอย่างทั้งจานชามช้อนส้อมแก้วน้ำพอเสร็จแล้วก็เก็บกลับไปเราไม่ต้องมานั่งล้างเอง ที่ออฟฟิศใช้บ่อยเวลามีประชุมสำคัญ วันนีจะให้เลขาโทรศัพท์มาคุยด้วย แล้วเราจะสั่งเองหรือให้เลขาสั่งก็ตามใจ”

คนรวยก็อย่างนี เอาแต่สะดวกเข้าว่าแม่มันอาจแพงกว่าควร แต่ในเมื่อมันเป็นงานแรกก็คงจะดีเหมือนกัน

“ไต่คะ” เธอตอบรับอย่างสุภาพเรียบร้อย

ทุกๆ วันมุกกรองต้องไล่จับเจ้าลูกสุนัขสามไว้กับสายจูง ก่อนที่ประตูรั้วจะเปิดเมื่อเจ้านายจะขับรถออกจากบ้าน เธออ้อมเจ้าตัวน้อยที่ตะกุกตะกายขึ้นไต่ขณะยืนยิ้มรอคอยจนรถคันหุค้อยๆ แล่นผ่านประตูรั้วจากไป จาริตมองร่างเล็กๆ ที่เคลื่อนไต่อยู่ในสายตา มุกกรองทำให้เขารู้สึกดี แต่เธอก็เตือนเขาถึงผู้หญิงอีกคนหนึ่ง ปลุกความรู้สึกเศร้าลึกให้ตื่นขึ้นเป็นระยะ

ชายหนุ่มคิดอยู่ในใจว่าถ้าเขาไม่แข็งกระด้างเห็นแก่ตัวและหลงผิดดังที่เคยเป็น คงเป็นทักทายที่วิ้งวุ่นอยู่ตรงนี ไม่ใช่เหลือเพียงภาพและความทรงจำที่คอยหลอกหลอนรบกวนจิตใจอยู่เช่นนี.....

นิตาต้องแปลกใจที่ได้พบผู้หญิงที่คุณจาริตสั่งให้เธอมาดูแล เมื่อวันก่อนเธอก็ได้รับคำสั่งให้จัดหาไม้ตบูกและโทรศัพท์มือถือรุ่นล่าสุดซึ่งมีหมายเลขติดต่อของเขาครบถ้วนเท่าที่เธอผู้เป็นเลขานุการส่วนตัวจะพึงมีให้เธอผู้นี้ และในวันนี้ เจ้านายก็บอกให้เธอมาให้คำปรึกษาเรื่องการจัดงานเลี้ยงถึงที่บ้าน ซึ่งน่าจะแสดงถึงการมีความสำคัญที่ไม่น้อยเลย แต่ผู้หญิงคนนี้ก็กลับไม่คล้ายผู้หญิงคนไหนๆ ที่เจ้านายเคยเกี่ยวข้องกับในอดีตจริงละเจ้าหล่อนสวย และเป็นความสวยที่ไม่ต้องอาศัยการตกแต่งที่แปลกปลอมจากธรรมชาติ แต่เจ้าหล่อนก็ช่างเรียบง่าย สวมเสื้อกางเกงเก่าๆ ไม่เหมือนกันเลยกับห้องนอนสวยงามสะดวกสบายที่อยู่ในตัวบ้านที่หรูหรา

เมื่อนิตาแนะนำตัวเองว่า “นิตาเป็นเลขานุการของคุณจาริตค่ะ” หญิงสาวผู้นั้นก็ยกมือไหว้อย่างไม่ลังเล ทำให้นิตาวางตัวไม่ถูกไปเลย

“ดีใจจังที่คุณเลขานุการ อุตสาหมาถึงที่นี่ มุกนี่ว่าคุณจะแคโทรศัพท์มาซะอีก”

“พอดีวันนี้งานไม่ยุ่งค่ะ คุณกันเห็นหน้าสะดวกใจกว่า แล้วก็มาช่วยจัดสถานที่ด้วย”

“ดีจังเลย กำลังมองๆ อยู่เที่ยวว่าจะขยับอะไรได้บ้างหรือไม่ พอคุยกับอะไร เนินกับนาก็ร้องว่าไม่ได้ๆ เจ้านายไม่ให้ยุ่ง ก็เลยทำอะไรไม่ถูกค่ะ”

นิตาพอจะเข้าใจ หันมองภาพถ่ายขนาดใหญ่ภาพเดี่ยวบนฝาผนังห้องโถง หญิงสาวผู้งดงามผ่องใสเผยอยิ้มอยู่อย่างอ่อนโยน เป็นบุคลิกที่เป็นของเธอในยามมีชีวิต

นิตาพูดเสียงอ่อน “คุณจาริตคงคิดถึงคุณทัตทยาอะ เครื่องเรือนส่วนใหญ่เป็นคุณทัตทยาเลือกซื้อไว้ก่อน หลังจากเธอจากไปคุณจาริตก็เสียใจมาก เปลี่ยนนิสัยเป็นคนสะคน น่าเสียดาย... กว่าจจะรู้ว่ารักเธอก็ไม่อยู่แล้ว”

อีกฝ่ายเคยได้ยินได้ฟังรับรู้เรื่องราวเบื้องหลังมากพอ จึงไม่ซักถามพูดยิ้มๆ “แต่คุณจาริตก็กำลังจะแต่งงาน ควรจะวางอดีตได้แล้ว ถ้ายังยึดติดนั้นนี่จะมีความสุขได้ยังไงคะ”

“ก็เห็นมีแต่คุณจุฑารคนเดี๋ยวนี้แหละค่ะ ที่หยิบจับเคลื่อนย้ายอะไรๆ ได้ ตอนที่มาช่วยดูแลกันหลังอุบัติเหตุ เห็นคุณจาริตคอยมองอยู่เหมือนกัน แต่ไม่พูดอะไร แต่ก็คงจะไม่ค่อยสบายใจเหมือนกัน คุณเองก็คงรู้สึกเลยไม่กล้ายุ่งมาก นี่ยังมีข้าวของที่ยังไม่แกะกล่องอีกเยอะเลย”

“ค่อยๆ เปลี่ยนทีละน้อยๆ เวลาอารมณ์ดีๆ ก็น่าจะโอเคนะคะ”

นิตามองคนพูด เห็นใบหน้าสวยใสเกลี้ยงเกลา ประกายตาอ่อนช้อยรอยยิ้มสดใสจริงใจ เท่าที่รู้ เธอผู้นี้เป็นอาสาสมัครทำความสะอาดอยู่ที่วัด เคยใช้ร่างรองรับชายพิการที่เดินตัวงอๆ ผู้มีใบหน้าที่เต็มไปด้วยสะเก็ดแผลน่าชังจากอุบัติเหตุรถตกหน้าผาขณะที่เขาสลิมที่ห้องน้ำของวัด นับว่าความสัมพันธ์เริ่มจากความบริสุทธิ์ใจทั้งดงาม

หรืออาจจะเป็นเธอคนนี้ ที่จะมีส่วนนำความเศร้าออกไปจากหัวใจเจ้านายของเธอ...

หากแล้วความรู้สึกดีๆ ของนิตาที่มีต่อหญิงสาวผู้นี้ ก็สลายหายไปเมื่อรถของยุพยงเลี้ยวเข้ามาจอดข้างรถเธอ ร่างสมส่วนในชุดเสื้อกางเกงรัดรูป ซ้ำยังอวดเนื้อหนังมังสาที่ก้าวออกจากรถ เดินฉับๆ ขึ้นบันไดระเบียงหน้าแล้วเปิดประตูเข้ามาราวกับว่าเป็นที่ทางของตน ขณะที่เธอมองงงๆ อุทานว่า “เอ๊ะ คุณหยงมาทำไม” น้ำเสียงของมุกกรองเมื่อร้องว่า “แน่ะ คุณหยงมา” กลับบอกความยินดี

“อ้าว รู้จักกันหรือคะ”

“รู้จักชิคะ ก็คุณหยงเป็นคนพามุกมาอยู่ที่นี่” เธอพูดชื่อๆ หันไปยกมือไหว้คนที่เพิ่งเปิดประตูเข้ามา

“สวัสดิ์ค่ะ คุณหยง”

“นิตานี่เอง นึกว่ารถใคร” ยุพยงส่งเสียง น้ำเสียงราวกับเจ้านายไม่ผิดกับที่เจ้าหล่อนเคยแสดงออกเมื่อสองปีก่อน “มาทำอะไรหรือ”

มุกกรองเห็นสีหน้าอีกฝ่ายไม่พร้อมใจจะให้คำตอบจึงอธิบายว่า

“เจ้านายให้คุณเลขามาดูแลความเรียบร้อยค่ะ”

“อู๊ อะไรกัน ก็คุยกันดีบดแล้วว่ายางจะดูแลมุกเอง”

มุกกรองจำได้ว่า ‘คนจะดูแลมุก’ เมื่อครั้งพาเธอเข้ามาพักอาศัยที่นี่ใหม่ๆ เคยปล่อยเธอไว้กับสองสาวใช้แปลกหน้าและความรู้สึกเคืองแค้น โดดเดี่ยวตามลำพังหลายวัน หากครั้งจาริต กลับจากต่างประเทศ เธอก็ขยับมา ‘ดูแลมุก’ เสียจริง

“คือว่าพรุ่งนี้จะมีแขกมาทานมื้อเย็นและปรึกษาธุรกิจกันค่ะ”

“เอ๊ะ คุณริตจะเริ่มเปิดบ้านรับแขกหรือ”

“จะเริ่มเปิดบ้านรับแขก... หมายความว่าเมื่อก่อนนี่นี่ไม่เคยรับแขกหรือคะ”

“เท่าที่รู้ไม่เคยเลย เนินกับนาไม่ได้บอกหรือ”

“แต่ว่าทำไมล่ะคะ บ้านออกสวย โอ้อ่าใหญ่โตขนาดนี้”

ผู้มาใหม่อดแปลกใจไม่ได้ ยุกยงยกไหล่

“บางทีคนฉลาดก็กลายเป็นโง่ไปได้เหมือนกัน”

สีหน้านิศาบอกความไม่พอใจ “นิศากลับก่อนดีกว่า”

“อ้าว เสร็จงานแล้วหรือนิศา”

“เพิ่งเสร็จตอนคุณหยงมาพอดีเลยคะ รายการอาหารว่างและอาหารหลักก็เลือกกันแล้ว ครั้งนี้นิศาจะเป็นคนสั่งให้ก่อน แล้วถ้ามีอะไรเพิ่มเติมก็โทรศัพท์คุยกันได้คะ”

คำว่า โทรศัพท์ทำให้ยุกยงนึกถึงมือถือรุ่นใหม่ล่าสุดที่จาริตจัดการให้ลูกน้องที่ออฟฟิศจัดหามาให้มุกกรอง ยุกยงเองก็อยากได้ แต่จะเอ่ยปากขอก็ใช่ที่ เธอไล่ดูรายชื่อและหมายเลขติดต่อก็เห็นมีแต่หมายเลขของเขากว่าสิบหมายเลข แม้เมื่อสองปีก่อนซึ่งเธอเคยใกล้ชิดสนิทแนบ... ยุกยงก็ยังไม่ได้มีหมายเลขโทรศัพท์ของชายหนุ่มมากมายครบถ้วนขนาดนั้น... เธอรีบบอกมุกกรองเพื่อไม่ให้เจ้าหล่อนกระหยิ่มใจ “..คงเป็นลูกน้องรู้ดีเกินไปใส่มาให้ ถ้ากะกะหนักก็ลบๆ ทิ้งไปบ้างก็ได้...”

เธอบันทึกหมายเลขของตนเองและพี่สาวเพิ่มลงไปด้วย “...ถ้ามีอะไรก็โทรหาหยงหรือเหยาทันทีเลยนะ...” และต่อมาเธอก็ย้ำแล้วย้ำอีกกับมุกกรองว่า “...ถึงมีหรือไม่มีอะไร เธอก็ต้องคอยรายงานนะ หยงจะได้วางใจว่าทุกอย่างเรียบร้อย อย่าลืมนะว่าเธอเคยให้สัญญาว่าจะทำตามที่หยงบอกทุกอย่าง...”

พฤติกรรมของหญิงสาวสวย ที่พยายามทำเรื่องต่างๆ เพื่อเรียกร้องความสนใจจากหนุ่มใหญ่ไม่ใช่เรื่องเข้าใจยาก มุกกรองไม่รู้จักจุฑาอร จึงสมัครใจจะอยู่ข้างยุกยง แม้สองสาวพี่น้องจะแปลกแยกถือนื้อถื้อตัวอยู่บ้าง แต่ก็ดูเหมือนจะเป็นที่พึงใจอย่างที่เธอมี

เธอคิดว่าหากจาริตกลับกลายเป็นยักษ์มารใจร้ายคนเดิม เธอก็จะยังมีที่พึ่ง

เพราะเป็นวันที่จะมีอาคันตุกะหลายคนมาเยี่ยมเยือน จาริตจึงกลับบ้านเร็วกว่าปกติ ไม่ชอบใจนักที่เห็นรถยนต์ของยุกยงจอดเด่นอยู่ห้องโถงมีโตะเก้าอี้ตั้งเพิ่มเติม ส่วนหนึ่งน่าจะถูกแกะจากหีบห่อที่ถูกตั้งเก็บแอบไว้เป็นเวลานานนับปี น้ำในสระเพิ่งเปลี่ยนใหม่ใสสะอาดแจกั้นตรงหน้าภาพถ่ายหญิงสาวผู้ล่องลับปรากฏมาลีหลากหลายสีปักประดับทุกใบ วางเรียงซ้อนสลับต่อเนื่องราวกับสวนไม้ดอกจำลอง

ใบหน้าสะสวยที่แต่งเข้มประดับรอยยิ้มโผล่ออกมาต้อนรับ

“คุณริตกลับมาเร็วจัง”

“วันนี้คุณอรกับเพื่อนๆ จะมา” เป็นเสียงพูดขรั่มๆ “หยงไม่ควรจะอยู่ที่นี้”

หญิงสาวต้องใช้ความอดกลั้นและอดทนที่จะยิ้มรับอย่างอ่อนหวาน

“แหม หยงรู้แล้วละคะ หยงแค่วะมาช่วยมุกจัดของ แล้วก็เอาชุดสวยๆ มาให้มุกใส่ เห็นมุกมีแต่เสื้อผ้าเก่าๆ อยู่ไม่กี่ชุด ใส่รับแขกอายุเค้าแก่เลย พอดีรูปร่างหยงกับมุกขนาดใกล้เคียงกัน วันนี้มุกจะได้ใส่ชุดสวยสักที”

“เดี๋ยวเขาก็ดูดีอยู่แล้ว”

ยุกยงไม่ฟังเสียง “แต่ว่าวันนี้ยิ่งดีขึ้นอีกคะ” เธอหันกลับเข้าไปในห้อง “มุกจำ มุกมาเร็ว มาให้เจ้านายลโฉมหน่อย”

ไต่ยีนหัวเราะคิกคักเหมือนสองสาวกำลังดั่งลากัน เสียงมุกกรองพูดเจือหัวเราะขณะชินตัวไว้อย่างเต็มที่

“ไม่เอาค่ะ คุณหยง ประเดี๋ยวเจ้านายจะเอ็ดเอานะคะ”

จาริตอดสนใจไม่ได้ ในที่สุดมุกก็เป็นฝ่ายยินยอม เดินตามแรงดึงออกมาจากห้อง ร่างที่สวยสมบูรณ์สวมกระโปรงปลายบานเหนือหัวเข้าเสื้อคอกว้างแขนงุดเข้ารูป ผอมปล่อยยาวสยาย ซ้ำใบหน้ายังถูกแต่งเติมเพิ่มสีสันจนดูสะดุดตา

“แอ่นแอ่น ดูซิ สาวคนนี้สวยไม่เบาเลยนี่”

สีหน้าของจาริตทำให้ยุกยงรู้สึกสนใจ มั่นใจว่าเธอจับจุดอ่อนของเขาถูกทางแล้ว มุกกรองออกจะเขิน พุดเจือหัวเราะ

“คุณหยงนึกสนุกก็เลยลองจับมุกแต่งตัวคะ แต่ว่าเจ้านายไม่ต้องเป็นห่วง ประเดี๋ยวมุกก็จะแปลงร่างกลับคืนละคะ”

“ฮะ ห้ามนะ ถ้ารู้ว่าเปลี่ยนชุดละก็จะโกรธจริงๆ ด้วย”

“ก็สวยดีนะ” เสียงเขาไม่ได้รำรังแต่อย่างใด

ยุกยงหัวเราะเสียงใส กอด “แม่สาวเก็บขยะ” ที่เธอเคยรังเกียจเตี้ยดฉันท์ไว้วางด้านหลังอย่างแนบแน่น

“ห้ามใส่ชุดเก่าๆ ปอนๆ อีกเข้าใจไหม”

ขณะที่อีกฝ่ายยอมโอนอ่อนหัวเราะคล้อยตาม เพราะว่าไม่เข้าใจในความคิดที่ล้าลึกของใคร ยุกยงก็แนบแก้มตัวเองกับแก้มเปล่งปลั่งของร่างที่กอดไว้ ขณะเดียวกันก็ส่งประกายตาซุกซนวาววามให้ชายหนุ่มเหมือนจะยั่วเย้าทำทนาย.....